

Komentar Evandjelja: Nisam dostojan

Evandjelje treće nedjelje
došašća (ciklus B) i komentar.

Evandjelje Iv 1,6-8.19-28

Bî čovjek poslan od Boga, ime mu Ivan. On dođe kao svjedok da posvjedoči za svjetlo da svi vjeruju po njemu. Ne bijaše on svjetlo, nego – da posvjedoči za svjetlo. A evo svjedočanstva Ivanova. Kad su Židovi iz Jeruzalema poslali k njemu svećenike i levite da ga upitaju: »Tko si ti?«, on prizna; ne zanijeka, nego prizna: »Ja nisam Krist.« Upitaše ga nato: »Što dakle? Jesi li Ilija?« Odgovori: »Nisam.« »Jesi li Prorok?«

Odgovori: »Ne.« Tada mu rekoše: »Pa tko si da dadnemo odgovor onima koji su nas poslali? Što kažeš sam o sebi?« On odgovori:

»Ja sam glas koji više u pustinji: Poravnite put Gospodnji!– kako reče prorok Izaija.« A neki izaslanici bijahu farizeji. Oni prihvatiše riječ i upitaše ga: »Zašto onda krstiš kad nisi Krist, ni Ilija, ni Prorok?« Ivan im odgovori: »Ja krstim vodom. Među vama stoji koga vi ne poznate – onaj koji za mnom dolazi, komu ja nisam dostojan odriješiti remenje na obući.« To se dogodilo u Betaniji s onu stranu Jordana, gdje je Ivan krstio.

Komentar

Evandjelje treće nedjelje došašća govori nam svjedočanstvo koje je Ivan Krstitelj dao svećenicima i

levitima poslanima iz Jeruzalema. U Isusovo vrijeme bilo je snažno generalizirano mesijansko očekivanje do te mjere da su se, kako opisuje povjesničar Flavius Josephus, mnogi ljudi proglasili mesijom od Boga obećanog da će osloboditi narod. Ugled Krstitelja za svetost morao je biti toliko velik da su ga vjerske vlasti željele izravno pitati za njegov identitet i djelovanje.

Evandelist nam je već pojasnio u svom prologu tko je Ivan da bismo razumjeli poprište njegova svjedočenja: on je bio „čovjek poslan od Boga“ koji je „došao kao svjedok da posvjedoči za svjetlo, da svi vjeruju po njemu“. Iza pitanja koja vlasti postavljaju Ivanu - "tko si ti?"; "Jeste li Ilija?"; „Jesi li ti prorok?“ - naziru se neke religiozne struje tog doba, među kojima je bilo vjerovanje da će Ilija stići neposredno prije dolaska mesije, baš kao što se vjerovalo u dolazak drugog proroka

preteče s neutvrđenim identitetom .
Isus će kasnije pojasniti svojim
učenicima da bi se Ivan zapravo
mogao poistovjetiti s Ilijom (usp. Mt
17,12).

U svakom slučaju, unatoč svom
prestizu, sveti Ivan odmah prekida
svaki pokušaj hvale svoje osobe ili
bilo koju sjenku istaknutosti. Krstitelj
je tako svojim primjerom
propovijedao skromno raspoloženje
iznutra koje je zahtijevao od ljudi i
koje za nas i dalje ostaje trenutna
tvrdnja. Kao što je to rekao sveti
Josemaría, „bez sumnje je potrebna
nova promjena, punija odanost,
dublja poniznost, tako da,
umanjujući naš egoizam, Krist raste
u nama, budući da illum oportet
crescere, me autem minui, On treba
rasti, a ja smanjiti ”[1].

Glede ove sezone Adventa i
današnjeg Evanđelja, valja
spomenuti drevni običaj rimskih

careva da izvode ulaske, odnosno trijumfalne dolaske u grad, s cijelom pratnjom sluga, vojske i čak parade poraženih neprijatelja. Dolazak cara postao je simbol pobjede i veličine. Umjesto toga, Gospodinov dolazak u Betlehem bio je diskretan i jednostavan, kao kad se pojavio na obalama Jordana ili na leđima magarca u Jeruzalemu.

Taj isti diskretni dolazak sada se događa u Euharistiji, u našem svakodnevnom radu i potrebama drugih. Suočeni s ovim čestim Gospodinovim prigodama, riskiramo da sami sebe uveličamo, ne ostavljajući Njemu prostora u svojim rasporedima i interesima. A liturgijsko doba Adventa poziva nas glasom Ivana koji vapi u pustinji na novo obraćenje i zahtjevnu pripremu za Gospodinov dolazak.

Istodobno nas liturgija podsjeća da nas puštanje Krista da raste ne

rastužuje, već upravo suprotno, kao što se dogodilo Krstitelju, koji je bio ispunjen radošću kad je vidio da je Mesija stigao. Kao što podsjeća Benedikt XVI., „Liturgija ove nedjelje, nazvana Gaudete, poziva nas na radost, na budnost - ne tužnu, već radosnu. (...) Istinska radost nije jednostavno prolazno stanje duha ili nešto što se postiže vlastitim trudom, već je dar, rođen iz susreta sa Isusovom živom osobom, iz toga što smo mu napravili mjesta u sebi, iz dobrodošlice Duhu Svetom koji vodi naš život. (...) U ovom došašću, ojačajmo sigurnost da je Gospodin usred nas i neprestano obnavlja svoju prisutnost utjehe, ljubavi i radosti. Svoj put povjeravajmo Bezgrješnoj Djevici, čiji je duh bio ispunjen radošću u Bogu Spasitelju. Neka ona vodi naša srca u radosnom čekanju Isusova dolaska, čekanju punom molitve i dobrih djela“[2].

[1] Sveti Josemaría, Susret s Kristom,
58

[2] Benedikt XVI., Angelus, 11.
prosinca 2011.

Pablo M. Edo // Benjamin
Hubert Getty images

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/gospel/evangelio-tercer-domingo-
adviento-ciclo-b/](https://opusdei.org/hr-hr/gospel/evangelio-tercer-domingo-adviento-ciclo-b/) (20.04.2025.)